

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și cinci

Dumnezeirea întrupată: Profunda mărturisire a lui Petru și implicațiile ei

Jeff Pippenger

2024-04-15

Când Petru și-a prezentat răspunsul la întrebarea lui Hristos despre cine spun ucenicii că este El, el a afirmat că Isus era Cel Uns, Hristosul, Mesia. El a mai spus și că El era Fiul lui Dumnezeu.

Când a venit Isus în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci.” El le-a zis: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Simon Petru, răspunzând, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Isus, drept răspuns, i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Matei 16:13–19.

Prin Petru, Duhul Sfânt a prezentat adevărul esențial pe care cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să-l înțeleagă. El a făcut aceasta la Panium, care era Cezareea lui Filip. Panium este cel mai sacru loc al templului în închinarea balaurului, căci Grecia reprezintă lumea, iar lumea în zilele de pe urmă este Organizația Națiunilor Unite, care este reprezentantul pământesc al balaurului.

„Porțile iadului” este o denumire a templului lui Pan, zeul-capră al grecilor. Templul a fost zidit înaintea unei peșteri care cuprindea Izvorul Paniumului. Izvorul Paniumului alimenta râul Iordan, care este un simbol al lui Hristos.

Numele „Iordan” înseamnă „cel ce coboară”, iar el își începe cursul în regiunea muntoasă a nordului Israelului, avându-și principala sursă în izvoarele Muntelui Hermon, cel mai înalt vârf al lanțului Hermon, unde se află izvorul numit „porțile iadului”. Hermon înseamnă „sacru”, iar „Iordan” înseamnă „a coborî”. Râul Iordan curge din înălțimile Muntelui Hermon și coboară prin Valea Riftului Iordanului, ajungând în cele din urmă la Marea Moartă, care este cel mai jos punct de pe suprafața Pământului.

Apele care alimentează râul Iordan, care își au obârșia în templul lui Pan și care ajung în cele din urmă la punctul cel mai de jos de pe pământ, reprezintă coborârea pe care Fiul lui Dumnezeu a făcut-o atunci când a părăsit cel mai înalt munte sacru pentru a Se coborî la cea mai de jos „mare moartă” a acestei lumi. Coborârea lui Hristos din cer până la moartea pe cruce reprezintă, de asemenea, faptul că El a luat asupra Sa trupul omului căzut, căci drumul Său din cer până la cruce a fost alimentat de apele care își aveau obârșia în „porțile iadului”.

Marea Moartă nu este doar locul cel mai de jos de pe pământ, ci și apa cea mai sărată de pe pământ, de nouă ori mai sărată decât oceanul. Moartea lui Hristos pe cruce, prefigurată de Marea Moartă,

este locul unde El Și-a întărit legământul cu mulți.

Iar fiecare dar al jertfei tale de mâncare să-l azonezi cu sare; și să nu lași să lipsească din jertfa ta de mâncare sarea legământului Dumnezeuului tău: cu toate darurile tale să aduci sare.
Leviticul 2:3.

Pe drumul său de la izvoarele Muntelui Hermon, râul Iordan trece prin Marea Galileii, care este cunoscută și sub numele de Lacul Tiberiada și Lacul Chineret. Galileea înseamnă o „balama” sau un „punct de cotitură”. Tiberiu este numele conducătorului roman care a urmat după Cezar Augustus, iar datorită formei lacului, acesta este numit Chineret, care înseamnă „o harpă” sau „o liră”. Punctul de cotitură pentru omenire a fost atunci când Tiberiu Cezar domnea și Isus a fost răstignit, iar fiecare harpă din cer a amuțit. Mărturia geografică a râului Iordan în legătură cu „porțile iadului”, care sunt templul zeului grec Pan, vorbește despre mărturia pe care Petru a proclamat-o prin inspirația Duhului Sfânt.

Întruparea lui Hristos a fost unirea Dumnezeirii și a umanității care a avut loc atunci când Fiul divin al lui Dumnezeu a luat asupra Sa trup omenesc, unind astfel Dumnezeirea cu umanitatea, așa cum este reprezentat de apele izvorului lui Pan care alimentează râul Iordan. Ceea ce alimenta izvorul lui Pan era roua, ploaia și zăpada care cădeau peste munții Hermonului, Hermon reprezentând muntele „sacru”, care este Ierusalimul de sus.

O Cântare a treptelor. A lui David. Iată, ce bun și ce plăcut este ca frații să locuiască împreună în unitate! Este ca untdelemnul cel prețios pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se coboară până la poalele veșmintelor lui; ca roua Hermonului și ca roua care se coboară pe munții Sionului; căci acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna.
Psalzii 133:1–3.

„Untdelemnul de preț” care s-a coborât pe barba lui Aaron era untdelemnul care a fost folosit atunci când el și fiii săi au fost unși ca preoți ai lui Dumnezeu.

Și să iei din sângele care este pe altar și din untdelemnul pentru ungere și să le stropești peste Aaron, peste veșmintele lui, peste fiii lui și peste veșmintele fiilor lui împreună cu el; și el va fi sfințit, atât el, cât și veșmintele lui, precum și fiii lui și veșmintele fiilor lui împreună cu el.
Exodul 29:21.

Petru a exprimat mărturisirea tuturor ucenicilor și, făcând astfel, a exprimat mărturisirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care urmează să fie unși ca o preoție unificată, înălțată ca un steag. „Untdelemnul” care l-a uns pe Aaron era, de asemenea, ca roua muntelui Hermon și, de asemenea, ca roua munților Sionului. „Untdelemnul” și „roua” sunt mesajul care reprezintă ungerea Duhului Sfânt.

Ascultați, o, ceruri, și voi vorbi; și ia aminte, pământule, la cuvintele gurii mele. Învățătura mea va cădea ca ploaia, cuvântarea mea se va prelinge ca roua, ca ploaia mărunță peste iarba fragedă și ca aversele peste verdeață; căci voi vesti Numele Domnului: dați mărire Dumnezeuului nostru. Deuteronomul 32:1–3.

„Roua” este „doctrina” care cade peste munții Sionului și este „untdelemnul” ungerii care îi unește pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt preoții lui Dumnezeu în zilele din urmă. Doctrina cade ca ploaia și se distilează ca roua deoarece este „publicată”. Ea este publicată deoarece cerurile și pământul trebuie să ia aminte și să audă cuvintele gurii Sale, printr-o preoție unită care este steagul ce proclamă soliile Strigătului de la Miezul Noptii și ale Marii Strigări.

Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune despre bine, care vestește mântuirea; care zice Sionului: Dumnezeul tău împărățește! Străjerii tăi își înalță glasul; împreună izbucnesc în cântări: căci vor vedea față în față, când Domnul va aduce iarăși Sionul. Izbucniți în veselie, cântați împreună, voi, locuri pustiite ale Ierusalimului: căci Domnul a mângâiat pe poporul Său, a răscumpărat Ierusalimul. Domnul Și-a descoperit brațul Său cel sfânt înaintea ochilor tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. Isaia 52:7–10.

Veghetorii zilelor de pe urmă, reprezentați de Petru, vestesc mântuirea și pacea și vor fi uniți, căci vor vedea ochi în ochi. Aceasta se întâmplă atunci când „Domnul aduce iarăși Sionul”. Cuvântul ebraic tradus prin „aduce iarăși” înseamnă „a inversa”. Când Domnul inversează Sionul, aceasta înseamnă că Sionul fusese în robie, așa cum este reprezentat prin risipire, iar această stare este inversată atunci când robia încetează.

Căci așa vorbește Domnul: După ce se vor împlini șaptezeci de ani în Babilon, vă voi cerceta și voi împlini față de voi cuvântul Meu cel bun, aducându-vă înapoi în locul acesta. Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, iar nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Atunci Mă veți chema, veți merge și Îmi veți adresa rugăciuni, iar Eu vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima voastră. Mă voi lăsa găsit de voi, zice Domnul; vă voi aduce înapoi din robie, vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce iarăși în locul din care v-am dus în captivitate. Ieremia 29:10–14.

Toți prorocii se adresează zilelor de pe urmă, iar în zilele de pe urmă poporul Său se află într-o robie care urmează să fie răsturnată, pentru a împlini mărturia prorociei.

Cuvântul care a venit către Ieremia din partea Domnului, zicând: Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel, zicând: Scrie-ți într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am spus. Căci, iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi robia poporului Meu, Israel și Iuda, zice Domnul; și îi voi face să se întoarcă în țara pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni. Ieremia 30:1–3.

După trei zile și jumătate de somn, întocmai cum Lazăr a dormit patru zile, iar Daniel a jelit douăzeci și una de zile, Mihail îi învie pe cei doi martori, care sunt poporul Său din zilele de pe urmă, și îi aduce în unitate, ungându-i totodată printr-un mesaj care este publicat în întreaga lume. Acel mesaj este „roua” Muntelui Hermon (muntele sacru), care alimentează izvorul lui Pan, care apoi alimentează râul Iordan. Ungerea împlinită prin acel mesaj reprezintă ungera lui Isus, care a marcat momentul în care El a devenit Hristosul, lucru pe care Petru l-a identificat.

Panadl ma Pît-te kan Christ a hrilhfiah hlâwm chu Pathian Fapa a nihnaah, Jordan lui a tihnungtîr “hell kawngkharte” tui angin entîr dânin, Krista chu Pathian Fapa leh Mihring Fapa nihna pahnih nei tûrin a entîr a ni. Pît-a puan chhuahna chu Thlarau Thianghlim thawhhûna aţanga lo chhuak a ni a; chu thutak, Isua chu Krista, Hriak Hnâwih Chu a nihna leh, Amah chu Pathian leh mihring ve ve a nihna, chu thutak chu Isuan Pathian ni hnuhung mite laka indona ber berna thupui atâna a lo ni ang tihin a hriatpui a; Kristan an hnehzuih ngei ang tiin thutiam a pe bawk, a chhan chu “hell kawngkharte” hian he thutak hi an hneh theih dâwn lo vang.

Adevărul este că, la 11 septembrie 2001, așa cum Isus a fost uns la botezul Său, a început sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar în acea istorie avea să existe o dezamăgire care avea săucidă poporul Său din zilele de pe urmă, până când El îi va învia și le va întoarce captivitatea. Procesul învierii include unificarea poporului Său într-o oaste puternică, ridicată ca un steag. Lucrarea de a învia, a curăți, a uni și a ridica, după moartea pe ulițe, este ilustrată în versetele zece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, precum și în alte pasaje biblice. Dar în versetele treisprezece până la cincisprezece, Hristos Și-a adus încă o dată ucenicii la Cezareea lui Filip, la Panium, și acolo sigiliul lui Dumnezeu este întipărit pentru veșnicie.

Numai atunci când înțelegem profunzimea acestor fapte putem recunoaște revelațiile adevărului cuprinse în mărturia din Cezareea lui Filip. În versetul optsprezece al capitolului șaisprezece din Matei, numele lui Simon Barjona este schimbat în Petru, fapt care îi simbolizează pe cei o sută patruzeci și patru de mii, după cum s-a arătat anterior într-un articol recent. Revelația matematică stabilită în verset Îl preamărește pe Isus ca Minunatul Numărător, căci nu numai că Petru poate fi înțeles ca reprezentând o sută patruzeci și patru de mii, ci și Matei 16:18 este simbolul matematic al lui „phi”.

Înainte de a aborda matematica asociată cu „phi”, trebuie remarcat faptul că „phi” face parte din cuvântul „Philippi”, al doilea dintre cele două nume ale cetății Panium. Versetul optsprezece arată că Isus i-a vorbit lui Petru în ebraică, ceea ce a fost consemnat în greacă și, mai târziu, tradus în engleză. Acești trei pași arată stăpânirea lui Hristos asupra Cuvântului Său. Când cuvântul este analizat împreună cu sistemul matematic al înmulțirii pozițiilor numerotate, se arată că numele Petru este echivalent cu o sută patruzeci și patru de mii, accentuând astfel pe Isus ca Minunatul Numărător. În același verset, în care Isus proclamă că Își va zidi Biserica, Minunatul Numărător a controlat procesul de traducere pentru a se asigura că adevărul reprezentat în versetul optsprezece din capitolul șaisprezece va reprezenta simbolul matematic „phi”.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Biserica Sa nu este zidită doar pe doctrina că Isus este Hristosul și că El este Fiul lui Dumnezeu, ci și pe faptul că El este Cuvântul, iar Cuvântul a creat și stăpânește toate lucrurile, inclusiv matematica, gramatica și lucrările oamenilor.

În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte după hotărârea Celui ce lucrează toate după sfatul voii Sale. Efeseni 1:11.

Фи, често представљен грчким словом ϕ (фи), јесте математичка константа приближно једнака 1,618033988749895. Овај број је познат као златни пресек или божанска пропорција. То је „ирационалан број“, што значи да се не може изразити као прост разломак, а његов децимални запис наставља се бесконачно, без понављања.

Raportul de aur are multe proprietăți remarcabile și apare în diverse contexte din matematică, artă, arhitectură, natură și alte domenii. El se regăsește adesea în forme geometrice, precum dreptunghiuri, pentagoane și dodecaedre, unde raportul dintre latura mai lungă și latura mai scurtă este egal cu phi.

În artă și arhitectură, se consideră că raportul de aur creează proporții plăcute din punct de vedere estetic. El a fost folosit de artiști și arhitecți de-a lungul istoriei, din civilizațiile antice până la Renaștere și dincolo de aceasta, pentru a concepe compoziții, clădiri și opere de artă. În matematică, raportul de aur apare în diverse ecuații și șiruri matematice, inclusiv în șirul lui Fibonacci, în care fiecare termen este suma celor doi termeni precedenți. Pe măsură ce termenii șirului lui Fibonacci cresc, raportul dintre termenii consecutivi se apropie de phi.

În versetul 16:18, găsim numărul matematic phi (1,618...). Isus, Dumnezeu „care lucrează toate după sfatul voii Sale”, a hotărât să-Și așeze semnătura Sa de Palmoni, Numărul Minunat, sau Cel ce Numără Tainele, în geografia profetică ce identifică câmpul de luptă al Bisericii Sale împotriva porților iadului în zilele de pe urmă. Pe acel câmp de luptă profetic, prin controlul Său asupra numerelor, El i-a reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii prin „Petru”, căruia i-a fost schimbat numele din „Simon”, cel care aude mesajul porumbelului, în „Petru”, marcând astfel pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept poporul Său legământal din zilele de pe urmă.

„Stânca” pe care El a ales să-Și zidească Biserica este stânca de temelie, temelia și piatra din capul unghiului a „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, căci nu există nicio temelie adevărată care să nu fie Hristos. De la botezul lui Hristos, când Simon a „auzit” mesajul porumbelului, până la crucea Mării Moarte, timp de o mie două sute șazeci de zile, de două ori în fiecare zi, era adusă o jertfă de dimineață și de seară, cu excepția zilei finale a celor o mie două sute șazeci de zile, căci în ziua aceea, jertfa de seară a scăpat de la preot, iar pe cruce Hristos a murit ca cea de-a două mii cinci sute douăzecea jertfă.

„Toate sunt groază și confuzie. Preotul este pe punctul de a înjunghia victima; dar cuțitul îi cade din mâna lipsită de vlagă, iar mielul scapă. Tipul și-a întâlnit antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă a fost adusă. Calea spre Locul Preasfânt este deschisă. O cale nouă și vie este pregătită pentru toți. Omenirea păcătoasă și îndurerată nu mai trebuie să aștepte venirea marelui-preot.” Hristos, Lumina lumii, 757.

„Stânca” pe care El Își va zidi biserica este piatra de temelie pe care au lepădat-o zidarii; numărul ei este „două mii cinci sute douăzeci”. Într-un singur verset scurt, Hristos Se prezintă pe Sine drept Stăpânul tuturor lucrurilor, iar când face aceasta, El stă și vorbește în versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel.

Și Eu îți spun ție că tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Matei 16:18.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pentru totdeauna.” Deuteronomul 29:29. Cum anume a săvârșit Dumnezeu lucrarea creației, El nu a descoperit niciodată oamenilor; știința omenească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de necuprinsă ca însăși existența Sa.

„Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să fie revărsat asupra lumii atât în știință, cât și în artă; dar atunci când oameni care se declară oameni de știință tratează aceste subiecte dintr-un punct de vedere exclusiv omenesc, ei vor ajunge negreșit la concluzii greșite. Poate fi nevinovat a specula dincolo de ceea ce a descoperit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă teoriile noastre nu contrazic faptele aflate în Scripturi; dar aceia care părăsesc Cuvântul lui Dumnezeu și caută să explice lucrările Sale create pe temeiul principiilor științifice plutesc în derivă, fără hartă și fără busolă, pe un ocean necunoscut. Cele mai strălucite minți, dacă nu sunt călăuzite în cercetările lor de Cuvântul lui Dumnezeu, ajung dezorientate în încercările lor de a urmări raporturile dintre știință și revelație. Pentru că Creatorul și lucrările Sale sunt atât de mult dincolo de puterea lor de înțelegere, încât nu le pot explica prin legi naturale, ei consideră istoria Bibliei ca fiind lipsită de credibilitate. Aceia care se îndoiesc de credibilitatea consemnărilor Vechiului și Noului Testament vor fi conduși să meargă cu un pas mai departe și să se îndoiască de existența lui Dumnezeu; iar apoi, după ce și-au pierdut ancora, sunt lăsați să fie izbiți de stâncile necredinței.”

„Aceste persoane au pierdut simplitatea credinței. Ar trebui să existe o credință statornică în autoritatea divină a Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie judecată după ideile oamenilor despre știință. Cunoașterea omenească este o călăuză nesigură. Scepticii care citesc Biblia cu scopul de a căuta pricină pot, din pricina unei înțelegeri imperfecte fie a științei, fie a revelației, să pretindă că găsesc contradicții între ele; însă, înțelese corect, ele sunt în deplină armonie. Moise a scris sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, iar o teorie corectă a geologiei nu va pretinde niciodată descoperiri care să nu poată fi împăcate cu afirmațiile sale. Tot adevărul, fie în natură, fie în revelație, este consecvent cu sine însuși în toate manifestările sale.”

„În Cuvântul lui Dumnezeu sunt ridicate multe întrebări la care cei mai profunzi învățați nu pot răspunde niciodată. Atenția ne este îndreptată asupra acestor subiecte pentru a ni se arăta cât de mult există, chiar și printre lucrurile obișnuite ale vieții de fiecare zi, pe care mințile mărginite, cu toată înțelepciunea de care se fălesc, nu le pot înțelege niciodată pe deplin.

“Dar oamenii de știință cred că pot înțelege înțelepciunea lui Dumnezeu, ceea ce El a făcut sau poate face. Ideea predominantă în mare măsură că El este limitat de propriile Sale legi. Oamenii fie neagă, fie ignoră existența Sa, fie cred că pot explica totul, chiar și lucrarea Duhului Său asupra inimii omenești; și nu mai cinstesc Numele Său și nu se mai tem de puterea Sa. Ei nu cred în supranatural, neînțelegând legile lui Dumnezeu sau puterea Sa infinită de a-Și împlini

voia prin ele. Așa cum este folosit în mod obișnuit, termenul „legile naturii” cuprinde ceea ce oamenii au putut descoperi cu privire la legile care guvernează lumea fizică; dar cât de limitată este cunoașterea lor și cât de vast este domeniul în care Creatorul poate lucra în armonie cu propriile Sale legi și totuși cu totul dincolo de înțelegerea ființelor mărginite!”

„Mulți învață că materia posedă putere vitală — că anumite proprietăți sunt conferite materiei, iar apoi ea este lăsată să acționeze prin propria ei energie inerentă; și că lucrările naturii se desfășoară în armonie cu legi fixe, în care Dumnezeu Însuși nu poate interveni. Aceasta este știință falsă și nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este slujitoarea Creatorului ei. Dumnezeu nu Își anulează legile și nu lucrează împotriva lor, ci le folosește neîncetat ca instrumente ale Sale. Natura mărturisește despre o inteligență, o prezență, o energie activă, care lucrează în și prin legile ei. În natură există lucrarea neîncetată a Tatălui și a Fiului. Hristos spune: «Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.» Ioan 5:17.”

„Leviții, în imnul lor consemnat de Neemia, au cântat: «Tu, numai Tu, ești Domnul; Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor, și toată oștirea lor, pământul și toate cele ce sunt pe el, ... și Tu le păstrezi pe toate.» Neemia 9:6. În ceea ce privește această lume, lucrarea creatoare a lui Dumnezeu este încheiată. Căci «lucrările erau isprăvite de la întemeierea lumii». Evrei 4:3. Dar puterea Sa continuă să fie exercitată în susținerea lucrurilor creației Sale. Nu pentru că mecanismul, odată pus în mișcare, continuă să funcționeze prin propria lui energie lăuntrică bate pulsul și răsuflare urmează după răsuflare; ci fiecare suflare, fiecare bătaie a inimii este o dovadă a grijii atotpătrunzătoare a Celui în care «trăim, ne mișcăm și suntem». Faptele apostolilor 17:28. Nu datorită unei puteri inerente rodește pământul an de an belșugul său și își continuă mișcarea în jurul soarelui. Mâna lui Dumnezeu călăuzește planetele și le ține la locul lor în mersul lor rânduit prin ceruri. El «scoate după număr oștirea lor, le cheamă pe toate pe nume; prin mărimea tăriei Lui și prin puterea Lui cea mare, nici una nu lipsește». Isaia 40:26. Prin puterea Lui înverzește vegetația, apar frunzele și înfloresc florile. El «face să crească iarba pe munți» (Psalmul 147:8), și prin El văile sunt făcute roditoare. «Toate fiarele pădurii ... își caută hrana de la Dumnezeu», și fiecare făptură vie, de la cea mai mică insectă până la om, depinde zilnic de grija Sa providențială. În frumoasele cuvinte ale psalmistului: «Toate acestea Te așteaptă pe Tine... Le dai Tu, ele le adună; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătați.» Psalmul 104:20, 21, 27, 28. Cuvântul Său stăpânește elementele; El acoperă cerurile cu nori și pregătește ploaie pentru pământ. «Dă zăpada ca lâna; împrăștie bruma ca cenușa.» Psalmul 147:16. «Când glasul Lui răsună, este o mulțime de ape în ceruri, El face să se ridice vaporii de la marginile pământului; face fulgerele să însoțească ploaia și scoate vântul din vistieriile Lui.» Ieremia 10:13.

„Dumnezeu este temelie tuturor lucrurilor. Orice știință adevărată este în armonie cu lucrările Sale; orice educație adevărată conduce la ascultare de guvernarea Sa. Știința deschide înaintea privirii noastre noi minuni; ea se înalță sus și cercetează noi adâncimi; dar din cercetările ei nu aduce nimic care să fie în conflict cu revelația divină. Neștiința poate căuta să sprijine concepții false despre Dumnezeu prin apeluri la știință, dar cartea naturii și Cuvântul scris aruncă lumină una asupra celeilalte. Astfel suntem conduși să-L adorăm pe Creator și să avem o încredere inteligentă în Cuvântul Său.” Patriarhi și Profeți, 113–115.